

Juhász Ferenc

Kecskeméti beszéd

Kedves Barátaim!

85 éves múltam. Ezt azért mondom, hogy ne kelljen példázatokkal szinte mentegetőzve bizonygatnom életkorom. Hogy ne ismétljem újra és újra, hogy megöregedtem. Pedig én is voltam fiatal. Faluvégi utcánkban mezítláb futkosó, ütéstől lila, zománcos térdű kisgyerek, aki boldogan tépte le a térd-sebei lilás lemezeit, az elesés és ütődés varrat-pajzsait, amelyeket oly jó volt nyalogatni és szopogatni, mint kisgyerekként a vasárnapi kismise-áldozáson az ostyát. De megrágni nem szabadott. Katolikus szülőktől származom, kis sváb-magyar fiúként növekedtem, pedig szüleim nem voltak vallásosak és templomjárók, de anyám ahhoz ragaszkodott, hogy ott legyek a vasárnapi kismiséen, áldozzak és ministráljak. Szerettem vinni a négyágú csengőt, a vastag misekönyvet az oltár egyik oldaláról a másikra, úgy szerettem a misekönyv keretre nyitott áldozati művet, mintha egy szétnyitott hegedűre feszített óriás lepkét kellett volna vinnem áhitattal és áldozatul. Az már csak a vigasz-pénzként kapott rézfillérek csillogó jutalma volt, amiből aztán édességet, ahogy akkor mondtuk csöves bocskorszíjat vettem Holczer bácsi boltjában. Nem tudom, vagy nem tudtam akkor, hogy mire készít lennem az áldozásos gyerekkor, de emlékeim oly mélyek voltak visszafele süllyedve az életidőben, mint az a boldogtalan kaparászás tenyeremben, amikor egy zöld sáskát, vagy cserebogarat vagy hatalmas pikkelyfestés arcú óriás lepke, amit szorongattam, mint az angyalok az üdvözülést. Én még arra is emlékszem, hogy anyám kis mellére borítva engem szoptatott. Mellei oly kicsinyek voltak, mint egy-egy rózsaszínűre piritott farsangi fánk, a gyűrődés gödörben egy-egy mazsolával. Akkor még nem tudtam, hogy mire szán engem a sors-idő, és nem tudtam, hogy nyomorúságunkban és szegénységünkben Gábrriel arkangyal rózsaszín vállán ülök. Hogy majd megkísért engem is a bánat, keserűség, a haldoklás. Hiszen katolikus lévén nagy kamasz-betegségemben még az utolsó kenetet is megkaptam. Feküdtem haldokolva az ágyamban, és jött két piros szoknyás ministráns fiúval a pap, fölkent és megáldott. Megkente szent olajjal ajkaimat, homlokomat, kezeimet, lábaimat és szemhéjaimat, a félelemtől fölzsabadító megáldó olajjal. Apám csak állt a fehér ajtókeretben, sápadtan és vért köhécselve. Agyam körül sváb öregasszonyok ültek, nagyanyám és barátnői, kezükben rózsafüzér. És égett a gyertya az éjjeli szekrényen. Apám csak állt fehéren, vért köhécselve. De hát életben maradtam és lettem figyelmes és hűséges szolgálója sorsidőmnek olyan kamasz, akinek szívébe a sejtetem és a megmaradás felejthetetlen magvait gyúrta az Isten.